U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **V. D.,** zast. JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Hilleho 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2007, č. j. 56 Az 96/2007 - 11,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Janě Kuřátkové **s e u r č u j e** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2007 č. j. OAM-10-161/LE-PA04-PA03-2007 žalované Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) odmítl usnesením ze dne 16. 7. 2007. V odůvodnění uvedl, že podání žalobce ze dne 23. 5. 2007 postrádalo řádné vymezení žalobních bodů, když chyběly skutkové důvody, na základě kterých žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Žalobce se omezil pouze na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž uvedl jakákoliv skutková tvrzení svědčící o nezákonném postupu žalovaného. Krajský soud proto vyzval žalobce v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) k doplnění žalobních bodů uvedených žalobě ve lhůtě 15 dnů tak, aby bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň poučil žalobce o způsobu, jak má doplnění provést a o následcích nedoplnění ve stanovené lhůtě, tedy o možnosti odmítnutí žaloby. Závěrem krajský soud uvedl, že žalobce v soudem stanovené lhůtě žalobu nedoplnil. Soud proto podání žalobce v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Usnesení krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, v níž uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Předně namítá, že soud neměl důvod

odmítnout jeho žalobu pro nesplnění náležitostí stanovených v ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. V tomto směru stěžovatel odkazuje na své podání ze dne 23. 5. 2007, kde podle svého názoru vymezil žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že pokud jde o skutkové důvody, odkázal na jeho žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení azylu. Stěžovatel se domnívá, že takto vymezené žalobní body jsou dostačující. Rovněž má za to, že odkaz na spisový materiál vztahující se k správnímu řízení je dostačující určení důkazního prostředku. Dodává, že při navrhování důkazu listinou se v praxi nevyžaduje, aby žalobce vymezoval konkrétní části textu, na které se odvolává. Stěžovatel konstatuje, že ačkoliv v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, na které se krajský soud odvolává, se mimo jiné píše: *"úkolem soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví není vyhledávat jednotlivá tvrzení účastníků v různých částech správního spisu a ve vztahu k tomu pochybení správního orgánu v předcházejícím řízení, nýbrž přezkoumávat konkrétní kroky, na něž účastník řízení ve své žalobě poukáže a které specifikuje"* , podle jeho mínění dostatečně specifikoval konkrétní kroky právě tím, že poukázal na správní spis, který jako celek byl podkladem pro rozhodnutí správního orgánu. Když správní spis jako celek, respektive skutečnosti uvedené v kontextu celého správního spisu, byly podkladem pro správní rozhodnutí, soud se těmito skutečnostmi zabývat musí, aby mohl dostatečně zhodnotit právní a skutkovou relevanci daného správního rozhodnutí. Jedině z kontextu správního spisu může podle stěžovatele vyplynout, že žadatel o azyl neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Správní orgán totiž v tomto procesu rozhoduje na základě správního spisu, který je tvořen konkrétními vyjádřeními žadatele o azyl jako například důvody útěku a podobně. To znamená, podle názoru stěžovatele, že soud musí posoudit žalobu proti správnímu rozhodnutí v kontextu celého správního spisu. Stěžovatel proto shledává napadené usnesení nepřesvědčivým a dále v rozporu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech jakož i s článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle stěžovatele musí být v řízení nejprve zjištěn skutečný stav věci, o kterém se rozhoduje. Správní orgán podle stěžovatele neprovedl žádné dokazování, respektive nezohlednil skutkově správně jeho situaci. Správní diskrece by se neměla omezit na pouhé konstatování rozhodnutí bez relevantního důkazního pozadí, tak jak se stalo i v případě stěžovatele. Stěžovatel se proto domnívá, že mu soud zabránil v uplatnění jeho ústavních práv, konkrétně práva na spravedlivý proces a odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu. Stěžovatel se rovněž odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 208/2005 - 51 ze dne 11. 11. 2005, konkrétně na následující část: *„Byla-li žaloba odůvodněna tím, že rozhodnutí žalovaného nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, žalovaný neprovedl šetření nezbytná k objasnění okolností rozhodných pro řádné posouzení věci, přičemž porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, nelze přisvědčit závěru krajského soudu, že důvody žaloby nebyly uvedeny"*. Stěžovatel se proto závěrem domnívá, že krajský soud vůbec neposoudil postup správního orgánu z hlediska vytýkaných ve řízení spočívajících v porušení zásad řádného procesu ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu. Krajský soud měl podle stěžovatele rozhodnutí žalovaného zrušit pro vtýkané vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Na základě shora uvedených důvodů, stěžovatel navrhuje, aby napadené usnesení krajského soudu bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podstatou námitky stěžovatele je, zda lze meritorně projednat žalobu, ve které stěžovatel neuváděl konkrétní skutková tvrzení.

Otázkou projednatelnosti žaloby se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, a konstatoval, že *„líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesů učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.*

Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

(...) Pokud by stěžovatel své podání o výše uvedené žalobní body nedoplnil, nebylo by možno pro tento nedostatek v řízení o žalobě pokračovat, neboť žaloba by byla natolik neurčitá, že by z ní nebylo patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má soud rozhodnutí žalovaného přezkoumávat.

Nelze se ztotožnit s názorem, že při obecném výčtu porušených ustanovení správního řádu soud žalobu může projednat v takto obecných mezích, tedy z hlediska, zda nebyla porušena označená ustanovení správního řádu. Takový přezkum by nemohl být přezkumem omezeným, naopak, pokud by soud takovou žalobu považoval za projednatelnou, musel by vymezit všechny povinnosti, které jsou označenými ustanoveními správnímu orgánu uloženy, podřadit jim veškeré jeho úkony a posoudit zda ustanovením

zákona odpovídají či nikoliv, stejně jako by z těchto hledisek musel úplně zkoumat vydané rozhodnutí.„

Rovněž lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 2/2007 - 38, ve kterém zdejší soud rovněž dospěl k závěru, pokud je podaná žaloba zcela obecná či tzv. formulářová a neobsahuje žádné konkrétní právní ani skutkové tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, je třeba postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat stěžovatele vždy, kdy podání obsahuje alespoň náznak žalobního bodu, ale není z něj patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

V posuzovaném případě krajský soud nepochybil, pokud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzval stěžovatele k doplnění žalobních bodů uvedených žalobě tak, aby bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Stěžovatel své podání o výše uvedené žalobní body nedoplnil, a proto nebylo možno pro tento nedostatek v řízení o žalobě pokračovat, neboť žaloba byla natolik neurčitá, že z ní nebylo patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má soud rozhodnutí žalovaného přezkoumávat. Pokud stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 208/2005 - 51 ze dne 11. 11. 2005, nelze přehlédnout, že v této věci krajský soud pochybil tím, že žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž by uplatnil postup podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti; náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Částka daně, vypočtená podle ustanovení § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, činí 456 Kč. Celková částka 2856 Kč bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce do 2 měsíců od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu